Et naesel olli rummal meel
Sest árkas selli kawwal keel
Et pettis naest, ning párrast meest
Ja kaddus nende silma eest!
Ei olnud se nüüd õnnetus,
Waid paljas selge rummalus,
Et ta ei teadnud árra siis,
Mis Paris ehk Parradis. —
Kül teisi naesi ka on weel,
Kell' on nisamma kerge meel,
Kui tühjad tembud kuleb, nääb,
Neid kohhe kindlast usk'ma jääb,
Et ebbausso sisse kaub,
Ja wimaks kahjo alla waub!

Ausa innimesse tänno.

Üks rikkas Polama mõisnik, Warsawi linna lähhedalt, tulli linna ja läks seina pidi, kus üks emmand, suurtsuggo naesterahwa tannusid ja kübbaraid müüs, ja tahtis omma prouale ühte illusat kübbarat osta. Kui ta sedda olli wälja otsinud, siis küssis ta, mis se piddi maksma. Emmand kostis: „Pange mitte pahhaks auus herra! se kübbar on jubba makstud!"

Herra, kes sedda wägga immeks panni, pallus, et emmand temmale sedda piddi árra selletama. Emmand läks temmaga teise kambri ja panni ukse lukko, mis Herra jälle immeks panni. Siin astus emmand temma ette ja ütles: „10 aasta eest käisite mõda linna-ulitsad ja otsite ühhe pisukesse tüttarlapse käest kaks õuna ja andsite ühhe sure kuld-rahha, mis se laps agga ei woinud árrawahhetada, sest et õunad weel mümata ollid. Peale selle räkis laps, et waene haige emma koddo olla ja kehwadus wägga suur, siis arwasite teie, et laps teile selle rahha piddi taggasi andma, kui ta ni paljo olli korjanud; agga párrast selle polle ta teid ennam näinud." „Ja nüüd!" ütles emmand," seisab ta teie ees omma tännuga. Minna ollen ühhe rikka mehhele sanud, ellan heaste ja pallun teid sedda kübbarat armulikkult, teie hea südame mällestusseks wasto wõtta, mis se herra ka teggi.